

Trenutak bez kraja

Edin Okanović

Edin Okanović

Trenutak bez kraja

Autor

Edin Okanović

Zbirka poezije

Trenutak bez kraja

Uredila i lektorirala

Tanja Diklić

Naslovnica

Elmas Okić

Ilustracije

Edin Merdanović

Dizajn i art obrada

Amir Okanović

Prijelom i grafička obrada

Paula Čologović

Moralna potpora

Ivana Babić

Dražana Perković

Veliko hvala na pomoći

Marinku Lazzarichu

Indiri Turkušić

Posvećeno Vesni

Ti si mi pokazala da pravom prijatelju
nisu bitni vrijeme ni udaljenost,
bitno je samo da u njegovom srcu uvijek imaš mjesto.
Hvala ti što me čuvaš u svom srcu.

Zauvijek tvoj Edo

Prva riječ

Jeste li vi tip čovjeka koji smatra da je srce "samo mišić" ili ste više tip čovjeka koji vjeruje da je srce ipak "nešto više"? Pa, ja sam više za ovo drugo... Zašto? Ne znam, možda doista i jesam jako naivan mladić kojemu je onaj romantičarski duh poremetio zdravi razum, a možda život gledam kao dosta primitivnu, vrlo bezvrijednu i potpuno prolaznu stvarnost našeg bića, koja bez našeg srca i onog što čuvamo u njemu ne bi imala ama baš nikakva smisla...

Prijatelji, ja sam mnogo toga u životu izgubio i mnogo toga nemam, te se sada svakog dana iznova učim hrabrosti ponosno i dostojanstveno živjeti s tim, odnosno bez toga, ali istovremeno sam dobio mnogobrojne osjećaje vrijednih prijateljstava i lijepih ljubavi, te uvijek imam svoje srce, a bez njega, vjerujte, ništa više ne bi imalo smisla...

Uzmite čovjeku srce i on će vam umrijeti... Bez srca nam nema života.

Imam jednu jako dobru prijateljicu, veselu, živahnu, pomalo luckastu... Onako, baš je nekako uvijek puna života i poleta, neprestano se smije tako radosnim osmijehom. Djevojka je slijepa, a ipak svaki put kad se rastajemo glasno vikne: „Vidimo se Edo!“ Kaže ona da je

najviše slijep onaj čovjek koji misli kako samo oči mogu vidjeti. A gdje je tu srce?

Drugi pak, moj jako dobar frend, gluh dečko, uvijek kad se dopisujemo SMS porukama kaže, odnosno napiše: „Čujemo se stari!“ Kaže on kako je najviše gluh onaj čovjek koji misli kako samo uši mogu čuti. A gdje je tu srce?

Jedna mi draga poznanica, doista fenomenalna cura, ono baš pravi „komad“, kreće se u invalidskim kolicima, kad se družimo pa o svačemu pričamo često zna reći: "... i onda sam morala brzo otrčat do trgovine da se ne zatvori..." ili: "... moram poslije skočit do grada..." Kaže cura kako je najviše nepokretan onaj čovjek koji misli kako se samo nogama može kretati. A gdje je tu srce?

Pred nekoliko dana kolega i ja na faxu gledamo kako na parking dolazi jedna, meni jako simpatična, kolegica u svojoj prastaraj "krtinji". Zeza se kolega: „Joj, kako bi ženskoj dobro došla neka lova da si kupi malo bolju mašinu!“ Na to ću ja: „Kolega, cura je mlada, lijepa i pametna. Vidi koliko ljudi ima oko sebe, tko 'šiša' lovu i auto!“ Kažu da je najsiromašniji onaj čovjek koji misli da je bogatstvo samo u onom materijalnom. A gdje je tu srce?

I na kraju, sjećam se kada sam prije par godina, kada sam imao nekih 15-16 godina, izašao s curom na jedno mjesto. Zeza nas jedan lik, onako dok prolazimo pored njega i kaže joj: „E, mala, šta ovakva ženska radi s invalidom?!“ Ja onako zbunjeno šutim, pomalo mi neugodno,

a ona će na to: "Buraz, pravi invalid je onaj tko misli da je čovjek invalid samo zato što ne može hodati." A gdje je tu srce?

Srce je, dragi moji prijatelji, u onima koji vas vole... bez obzira vidjeli vi ili ne, čuli ili ne, bili pokretni, siromašni... srce je uvijek u onima koji nas vole.

Stoga, moja poruka, a ujedno i želja, bila bi: sebično čuvajmo svoje srce kao najvrjednije blago koje ćemo ikad imati, a istovremeno budimo uvijek potpuno spremni otvoriti ga i pustiti drugoga da uđe u njega. Ne bojmo se osjećati, ne bojmo se voljeti, pa čak niti pod cijenu da budemo povrijeđeni, jer "što će nam sunce, ako ne grije?!" Zapamtimo, mi smo ono što je naše srce i jedini način da nas ljudi vole, budu nam prijatelji i cijene nas je da im to dopustimo. "Da bi nas netko primio najprije mu moramo pružiti ruku"...

Do sljedećeg puta, pozdrav.

Autor

Zbirka poezije "Trenutak bez kraja"

Čovjek bi rekao da sam danas, nakon šest izdanih knjiga, nešto pametniji i da bih možda trebao znati ljepše reći ono što sam ovim stihovima napisao. To baš i nije tako. Mislim, jest da danas imam više iskustva, pa valjda i više toga znam i razumijem, pa hajde vjerujem da čak i bolje pišem, no ne vjerujem da bih mogao ikako ljepše napisati svoje stihove - nego iskrenim riječima mladog čovjeka.

Mislim da sam shvatio kako u životu nije uvijek sve namijenjeno da bude lijepo i često se uzaludno trudimo uljepšati to. Tu svakako dolazi i ono, meni možda čak i najdraže - neke stvari u životu i ne moraju biti lijepe, a svejedno su nam drage.

Uz to, oduvijek mi se svidalo kako neki ljudi mogu postići da i sasvim jednostavne misli budu izgovorene i napisane na tako osobit i značajan način. Dojmilo me se i kako se nekim velikim moralnim dvojbama i opisivanju naših najdubljih osjećaja, može prići s takvom lakoćom. Zapravo, s vremenom shvatiš da je tako najbolje. Kažu da nam je život ionako previše kompliciran da je totalno nepotrebno dodatno ga komplicirati kada nam može biti tako jednostavan...

Slijedi trideset i pet pjesama, podijeljenih u tri dijela - pjesme u prozi, duge i kratke pjesme. 5 tema. Prva govori o našim osjećajima i kako je u životu

najpametnije učiniti ono što nam srce govori. Druga govori o prolaznosti života, kako sve neprimjetno prolazi i nestaje, a da se mi nikad ne upitamo možemo li što učiniti kako bi to promijenili. Treća govori o ratnim patnjama koje su ostavile bolan trag na našim sudbinama. Četvrta govori o osjećaju napuštenosti od osobe koju volimo toliko da smo radi nje spremni i život dati. I peta, posljednja, govori kako se u životu ponekad snovi doista znaju ostvariti i kako se znamo osjećati kao da živimo najljepšu bajku, samo pritom kao da zaboravimo da svaka bajka ima kraj i da se iz svakog sna jednom treba probuditi.

Zbirka je jako emotivna, a stihovi sasvim jednostavni i iskreni bez ikakvog stilskeg uljepšavanja.

Stoga vas, uz pozdrav do nekog sljedećeg puta, ostavljam uz ovu zbirku poezije, uz pjesme i stihove.

Autor

Riječ urednice

"Kad čuješ tužnu muziku/ nije grijeh ušutjeti", stihovi su jedne od Edinovih pjesama u zbirci "Trenutak bez kraja". Nakon što sam ju pročitala, mislim da nema smisla pisati predugačak uvodnik...

Jednostavnim riječima, bez ikakvog razbacivanja "velikim" riječima i pompoznim frazama, autor iskreno i toplo čitatelju iznosi svoje misli, svoje nade i osjećaje. Iako sam Edin pjesme dijeli na pet tematskih krugova, sve njih ipak povezuje jedna osnovna nit, odnosno poruka koja nam govori da uvijek trebamo slušati svoje srce i da se nikada ne smijemo bojati voljeti. Jer - sve i da budemo povrijeđeni, barem nećemo žaliti za propuštenim prilikama, za nečim što nismo učinili. Tako misli Edin, koji je u životu ipak puno toga izgubio... Osjeti se to u njegovim pjesmama, pa ta poezija nerijetko ima sjetan prizvuk, no iza tih "tamnih oblaka" neprestano ipak dolazi "zraka sunca", odnosno tračak optimizma.

Možda i sami, nakon što pročitate sve ove stihove, ostanete podvojenih bitter-sweet (gorko-slatkih) osjećaja, bez komentara. Možda poželite šutjeti i razmišljati. I - to je u redu. Nije grijeh...

Tanja Diklić

PJESME U PROZI...

Edin Okanović

Pjesme u prozi...

Ponekad ono rečeno/napisano ne treba biti lijepo
složeno.

Jednostavno je jednako lijepo.

Slijedi pet pjesama u prozi.

Prva pjesma

Već sedam godina objavljujem knjige.
Ovo mi je sedma knjiga, a četvrta zbirka poezije.
Prvu pjesmu napisao sam kao maleni dječak.
Nevino dijete, tek razigrani sedmogodišnjak.
Otada sam ih napisao barem stotinu.
U svojim stihovima pisao sam doista o mnogim
temama. Pisanje mi olakšava dušu...
Uvijek iz aspekta drugoga, gledano drugim očima.
Nekako su me naši osjećaji najviše okupirali.
Pa ipak, gledamo život svojim očima...
Kao i ono o čemu pisati, kao i ono s čim pisati.
Moje srce...

No koliko god se netko znao dobro izražavati,
kao čovjek vjerujem da se ne može potpuno izraziti
riječima. Ne mogu ni ja...
Barem ne onda kada govorimo o svojim osjećajima.
Jer što je patnja bez poneke suze na licu?
I naj snažniji ljudi, oni najhrabriji i oni koji se
uvijek ponosno nose sa svojim bolom, ponekad ipak
pokleknu i zaplaču. Čak i ja...

Pa ni dvoje zaljubljenih si nikad neće reći da
vole se, a da ne poljube se.

Ipak možemo pokušavati i opet pokušavati,

jer u životu je uvijek lakše pokušati i ne uspjeti, nego uopće ne pokušati.

Uvijek nam poluneodgovorena ostaju ona pitanja tko smo mi i zašto nam se u životu sve događa onako kako se to događa.

A zašto ne nešto drugačije?

Nakon frustracije neodgovorenim pitanjima i izmorenošću potragom za odgovorima koji nikad nisu onakvima kakvima bismo mi htjeli, shvatimo da je jedini smisao svega upravo naše srce.

A naša srca su u onom što je duboko, duboko u srcima onih koji nas vole...

i mi volimo njih. Jako..

Druga pjesma.

U životu ama baš sve ima svoj početak i svoj kraj.
Ponekad sretan, ponekad baš i ne...
I jedino je bitno ono što je tog trenutka sad.
Sve ono što je bilo prije i što bit će poslije,
tad ne postoji i ne može se mjeriti s tim.
Nikad, ali ama baš nikad, više taj trenutak.

Što je vrijeme i kako to da ga nikad nemamo?
Zar nije glupo to da vrijeme uvijek teče
i da nikad ga nemamo dosta?
Čak i kada imamo vremena koliko nam srce želi,
ponovno smo ograničeni životom..

Život je tako prolazan
i taj trenutak sasvim neprimjetno proleti kraj
nas. Baš je to glupo...
Sve je to tako prolazno i mi smo tu sasvim
nemoćni. Lutamo tako bespomoćni...
Možemo to samo s tugom promatrati.

Sjećanje je jedino što nam ostaje
i uspomene su slaba utjeha da tog trenutka više
nema. Nema ga više, nikad više...

Ipak - to je jedino što nam vrijeme ne može
oduzeti.

Ova pjesma posvećena je mom autu.
Imao sam ga samo tri kratke godine.
Tri najljepše godine u cijelom mom životu.
U njemu bio sam najbolji, u njemu mogao sam sve.
Nikad neću prežaliti trenutak kad sam ga gledao
kako odlazi iz mog dvorišta.
Jedino me tješi da ga sada vozi predivna djevojka
kojoj on znači koliko je i meni nekad značio.
Znam sigurno da će i ona u njemu proživjeti
jednako lijepe i isto tako radosne trenutke,
Onako kao što sam i ja.

Ja svoje trenutke s njim neću nikada zaboraviti.

Treća pjesma

Iza nas je užasno razdoblje.
Razdoblje rata. Nasilja. Razdora, mržnje.
Iza nas su beskrajno duge godine bola, neizdržive
tuge i neopisivog jada.
Tih godina patili smo jednako svi..
Bili smo nevini, bili smo krivi. Ginuli i ubijali...
Bili smo naivni, bili smo lakovjerni.
Svi smo bili prevareni, iskorišteni, izigrani.

U borbi protiv zla, zli bili smo svi.
U borbi protiv nejednakosti, patili smo jednako
svi. Tko je više povrijeđen, tko više pati?
U borbi protiv jada, jadni bili smo svi.
U borbi protiv nepravde, nepravedni bili smo svi.
U borbi protiv neimaštine, svi izgubili smo sve.
U borbi protiv njih, borili smo se protiv sebe
samih. Tko je sada "svoj"?
U borbi za naš život, umirali su naši najdraži.
U ime Boga činili smo grijeh.
U ime slobode zarobljavali.
U ime istine laž govorili...
Vjerovali da nismo isti svi... Vjerujemo li u to i
sad? Postoji li dovoljno dobar razlog, opravdanje?
Vjerujem i duboko se nadam da smo shvatili: ti
dogadaji donijeli su neopisivu patnju svima...
I krivljenje nekoga u tome nam neće pomoći.

Da sve te smrti i sve naše patnje ne bi bile uzaludne, moramo se potruditi da gnjev i mržnja nikada više ne prevladaju.

Ne, nikad više zbog njih, uvijek naših voljenih.

Ova pjesma posvećena je svim majkama

koje su u ratu izgubile svoju djecu.

Iskreno Vas molim da na trenutak zatvorite oči.

*Zamislite jeziv prizor shrvane majke što je pala
na koljena pred grobom svojeg sina,
nedavno iskopanog iz jedne od masovnih grobnica i
teško ga je identificirati...*

*Zamislite izraz njenog lica, njen plač i njen
bolni krik... Zamislite njenu bol.*

Četvrta pjesma

Najsnažniji osjećaj u životu je ljubav.
Dok volimo nema toga što bi bilo jače...
Znate da je mržnja jako slična ljubavi? Ponekad
čak i nastaje iz nje... A jednako je snažna.
To je osjećaj da sve nam je u jednome čovjeku
i da nam bez njega života nema. Ostalo nije bitno...
Vjerujem da svi voljeli smo. I mrzili...
Mnogi samo jednom i nikad više...
Najgori trenutak je kad više nismo voljeni.
Najgori pogled kad nas nitko ne gleda.
Najgori glas kad svi šute.
Najgori pokret kad ostanemo skamenjeni.
Najgora patnja kad više ne znamo se veseliti.
Najgore suze kad bojimo se smijati.
Najgori osjećaj kad više ne želimo osjećati ništa.
Ništa osim mržnje. Pa makar prema samom sebi...
Najviše nam nedostaje ono što nikad nismo imali.
Najviše volimo one koji ne vole nas.
Najviše nam je lijepo ono što je ružno.
Najviše se kunemo u ono što nije sveto.
Najviše smo vjerni onome čega nema.
Najviše se trudimo za ono što nije vrijedno toga.
Najviše mrzimo one koji toga nisu vrijedni...
Najjača bol je kad nas ostavljaju.
Najjače boli kad se smiju našoj boli.
Najjači je bolan krik u nama dok tijelo je mirno.

Najjače vrištimo dok šutimo.

Najjače plačemo dok na licu suza nema.

Najjači strah je onaj da ne ostanemo uvijek sami.

Najjača praznina u nama je kad ne osjećamo ništa
osim mržnje...

Teško je biti ostavljen i sam, još teže
zaboravljen i izgubljen, a najteže nikada
pronađen.

Peta pjesma

Jeste li ikada snivali nešto tako lijepo,
a onda se probudili i shvatili da nema ništa od
toga? San koji se nikada nije ostvario...
Jeste li bili žalosni tada? Život nije san...
Ja dobro znam da nije zlato sve što sjaji
i da nije uvijek vrijedno sve što veliko je.
Moje srce se jako sjaji i tako veliko je,
ono snovima zlatno je i mnogo vrijedi.
Zašto to mora biti samo uzaludan san?
Gdje su snovi, tu su i lijepe bajke.
Kad postoji san, živi se najljepša bajka.
Ma, nije sve što sanjamo bajka. Ili je?
Moraju li bajke uvijek biti lijepe?
Istina je da se iz sna treba probuditi jednom.
Bajke ne moraju uvijek završiti tada...
Tko zna, java ponekad može biti bolja i od
najljepšeg sna.

DUGE PJESME...

Edin Okanović

Duge pjesme...

Ono rečeno/napisano ne treba uvijek biti lijepo.

Iskrenost je puno ljepša...

Slijedi deset dugih pjesama.

Duboko u srcu

Što sam ja?

Što ovaj moj život je?

Ima li sve ovo nekog smisla?

Postoji li razlog?

Zašto sve baš ovakvo je?

Imam li ja ulogu u svemu ovome?

Gdje sam tu ja?

Molim Te.

Neka nije sve slučajno.

Neka nije sve uzaludno.

Neka sva moja pitanja imaju odgovor.

Želim čuti odgovore.

Imam ih pravo znati.

Molim Te...

Što je naše srce?

Gdje nam je srce?

Zašto neki imaju kameno srce?

Zar nismo svi samo ljudi?

Ne bi li trebali,

negdje duboko u svojem srcu,

svi mi biti isti?

Voljeti,

cijeniti i poštovati...

I beskraj puteva
cijelih života naših.
Smisao je njegov samo jedan.
Samo jedan onaj pravi,
onaj koji nam nešto znači.
Onaj koji zna jedinu istinu.
I odgovore na gotovo sva pitanja.

Odgovore koje će naše srce prihvatiti...

Tvoje srce možda živi bolje.
Njegovo možda voli više.
Onomu možda kuca jače.

Možda je drugome sav život ljepši.
Možda mnogo, mnogo lakši.
Možda osmijeha puniji.

Možda njemu sunce sja jače.
Možda ga ono grije više.
Možda osvjetljava bolje...

Možda oni znaju sve odgovore.
Možda samo misle da znaju.
Možda se i ne pitaju.

A možda znaju da neka pitanja
nemaju odgovor.
Ili da je bolje ne znati

odgovore na baš sve.

Možda je stvar
baš u vječnoj potrazi.
Za pitanjima na koja nam
nikad neće biti odgovoreno.
A možda ona doista
i nemaju odgovore...

Život je jedno veliko "možda"..
I uvijek postoji nekakav "ali"...

Ali oni nemaju tebe.
A mom srcu bez tebe
sve to ne znači ništa.
I uzaludni su mi tada
ti odgovori svi.
Jer imao bih samo jedno pitanje-
gdje si mi ti.
I nijedan mi odgovor
ne bi bio dovoljan.

Jer moje srce duboko u sebi
vrlo dobro zna da neka pitanja
postavimo, a da na njih
nikada ne odgovorimo.

Odgovor na njih, sve i da postoji,
ne bi nam značio ništa.

Zašto sam uvijek sretan?

Koliko još?
Koliko još moram trpiti
ovu patnju?
Gdje je moje sunce
poslije kiše?
Koga je to bol naučila nešto?
Patnja samo donosi još,
Još, patnje.

Lažu svi koji kažu da
Jedan osmijeh vrijedi svih
uzalud prolivenih suza.
Da ljepota samo je prolazna.
I da svi imaju
"tamo neke svoje probleme".
Znam da lažu kada kažu
da o tome ne lažu.
A srce pita,
može li laž biti istina
ako vjeruješ u nju?
Možda može,
nadam se da može.
Trebam to.
Jako to trebam.

Koliko još mogu izdržati?

Kako plakati kad više
nemam suza?
Kako se smijati kad zabranjeno
je smijati se?
Kao da činim grijeh.
Nešto što ne bih smio.
Kako se moliti kad više
nemam vjere?

Zar stvarno nikad tužan
ne treba biti?
Jer dno nema kraja...

Sjećanje u meni

Tako je to glupo.
U životu sve uvijek
ima neki svoj kraj...
Žalostan je svaki završetak.
Tužan je pogled
dok promatram kako nestaje.
I ne ostaje mi ništa.
Samo sjećanje.
Uspomene...

I razdire me
pomisao da je gotovo.
Da nikad neće biti više.
Nikad ponovno...

Zašto?
Zašto je sve prolazno?
Tako bezveze prolazno...
Zašto je sve nezaustavljivo?
Tako glupo nezaustavljivo...
Zašto je život samo jedan?
Zašto samo jedan trenutak?
Zašto je taj trenutak
tako ironično kratak?
Neprimjetan je.
Odlazi. Ode.

Nema ga više.

Nikada više...

Kako sam mogao dopustiti

da samo tako ode?

Zašto ga nisam zadržao?

Trebao sam ga bolje čuvati.

Trebao sam ga jače cijiniti.

Možda onda ne bi otišao.

Možda bi onda ostao.

Možda me onda ne bi ostavio ...

Sad sam tako sam..

Sjećam se kako je bilo lijepo.

Nas dvoje skupa, zajedno...

Sanjamo isti san

i živimo istu bajku...

Kako nam je bilo lijepo...

I kako stalno smo se veselili.

Stalno se smijali,

uvijek jedan drugome...

Volio sam te kao sve

I kao ništa u životu dosad.

Jako mi nedostaješ.

Žao mi je...

Žao što morali smo se rastati...

I ostaju mi samo uspomene.

Fotografije...
Na kojima smo skupa.
Onaj mali delfin
što poklonio sam ti ga.
Na našem prvom putovanju.
Zajedno...
I tisuće suza
prolivenih za tobom.
I ova prokleta bol...
Ona nikad neće prestati.

Uvijek ćeš mi nedostajati.

Ja uvijek vidjet ću tvoj lik.
Uvijek čut ću tvoj glas.
Uvijek osjećati tvoj miris.

Uvijek bit ćeš u mom srcu.
I sve vrijeme ovog svijeta,
molim te vjeruj mi,
nikad izbrisat te neće.
Ne, nikad onako brzo
Kao što odnijelo mi te je.

Ja uvijek voljet ću te.

Kad bih barem mogao

Najteže je žaliti
za onim što je bilo.
Nekad bilo,
moglo biti,
trebalo biti...
Svejedno je,
nikad više neće biti.
Ne može...

Kada bih barem mogao
biti što želim.
Kada bih barem...
Želio bih što ne mogu.
Kada bih barem mogao...
Mogao bih što hoću.
Kada bih barem htio
što mi život daje.
Kada bi mi život barem
dao što drugi imaju.
Kada bih barem imao
što drugima je dopušteno.

Znate li da čovjek
nije zaplakao sve dok
ne pusti suze iz očiju?
Ha?

Znate da se ne plače
uvijek očima?
Znate li da se ne mogu
baš sve suze obrisati?
I znate li da se ne plače
uvijek zbog bola?

Kada bih barem mogao
vratiti vrijeme.

Tamo (gdje nekad svi bili smo živa bića)

Negdje u jednom gradiću.
Tamo gdje život bio je lijep.
Jednom...
Ptice slobodne letjele nebom.
Širokim, vedrim...
Dječji smijeh u igri odzvanjao.
Sretan, veseo...
Gdje sunce sjalo je svima.
Ogromno, blještavo...
I grijalo nas je sve.
Jednako...

Tamo gdje nekad
živjela je radost.
Gdje slavili smo sreću.
Svi i za sve nas.
Veselili se budućnosti.
Zajedno...

I gdje nitko ne vrijedi
ništa manje.
"Svi bili smo živa bića."

U malenom gradu.
Malenom dvorištu.
Malenoj kući.

I malenom vrtu.
Tamo gdje prije živjeli su
maleni ljudi...

Malena ružina latica.
Plaha, slabašna.
Jutros procvjetao pupoljka.
Laganog mirisa.
Onako kako miriše tužna sjeta.
Žaljenje za onim
što je bilo nekad.
Ili pokušaj zaborava.
Oprosta možda...

Nevina ružina latica.
Uplašena od vihora vjetra.
Ostavljena sama.
Iznevjerena.
Razočarana.
Ogorčena...

Nježne crvene boje.
Gotovo kao boje krvi.
Ali providnija.
Malo bljeda.
Kao da nestaje s vremenom.
Gubi joj se trag.
Gubi svoje značenje...

A mrak.
Svuda je tama.
Spustila se duga noć.
Mrkla.
Hladna.
Jezovita...

Neugodna tišina.
Samo lavež psa.
Jadničak cvili.
Plače.
Kao da mu čuješ jecaj.
"I ja sam živo biće."
"Što mi to radite?"
"Što si vi umišljate,
tko ste vi?"
"Samo je jedan Bog..."

Vjeruje li itko u to?
Misli li tko da nije tako?
Ima li tko srca
reći mu da nije tako?

Tko to ne vidi suze?
Tko ne čuje tugu?
Tko ne suosjeća tuđu patnju?
Tko ne osjeća bol?
Tko se raduje tuđoj nesreći?
Ma tko to kaže da

nismo svi isti?

"Da nismo svi mi
samo živa bića?"

I začuje se krik.

Snažan.

Bolan.

Očajan.

Netko je otkinuo

ružinu laticu.

Nema više malenog grada.

Nema više malenog dvorišta.

Nema više malene kuće.

Nema više malenog vrta.

I nema više malenih ljudi...

Sad ostale su

samo uspomene.

Da ostavili smo

svoj trag.

I nagli povratak u

surovu stvarnost.

Da tamo nitko ne

mrzi bolje.

Nitko ne pati više.

Nitko ne plače jače.

Da tamo nekad
svi bili smo živa bića.

Ima li još nade?
Da sutra ćemo ponovno
to moći biti...

Čujte,
pa ona ruža opet cvijeta.

Dodi da se isplačemo

Nisam ti ja
nikakav andeo.
Moj oblak se razbio
u tisuće sitnih komada.
Čini mi se da ga nikad
sastaviti neću.
Ništa više nije
nevino bijelo.
Lijepo.
Čisto.
Radosno...

Više ne osjećam
kao da lebdim.
Pa nije li nebo
dovoljno za sve?
Grije li sunce
samo onog tko je bliže?
Voli li srce
samo onog tko njega voli?
Ima li šarena duga
ikad kraj?
I što je na kraju?

Nisi ti nikakav andeo.
Venama ti teče krv.

Sjećanja bole.
Krila slomljena...

Tko visoko leti
nisko pada.
Tko padne
taj i pati...

Dodi da se isplaćemo...
Zajedno.
Kao što prije
smijali smo se...

Jel' da opet ponovno
smijat ćemo se?
Ali ne više jedno drugom,
zajedno.

Bez tebe ljubavi moja

Sjedim sam...
U tami sobe.
Sasvim je mračno.
Naše svjetlo se ugasillo.
Moj svjetionik
više ne pokazuje put.
Ne znam više...
Kuda ići.
I izgubljen sam.

Ne vidim
ti čak ni sjenu.
Tvoj prelijepi lik
vesele djevojčice.
Moje malene djevojčice...
Ne vidim ništa.
Možda ni ne želim...
Više ne,
bez tebe ne.
Bez tebe više ne vidim,
moja jedina ljubavi...

Sjedim sam...
U tišini sobe.
Oko mene sablasno tiho.
Nema prizvuka uspomena.

Nema laganog smiješka
najnježnijeg andela.
Nema nježnog šapta
da voliš me.
Nema čak ni tvojih riječi,
Ne voliš me više
i odlaziš.
Ne čujem ništa.
Možda ni ne želim...
Bez tebe ne.
Bez tebe više ne čujem,
uvijek moja ljubavi...

Sjedim sam..
U praznoj sobi.
Ne mogu ustati.
Ne mogu se pomaknuti.
A htio bih..
Uzeti tvoju sliku.
Staviti je kraj sebe.
Htio bih
da si opet tu.

Ali ne mogu ustati.
Ne mogu se pomaknuti.
Možda ni ne želim...
Bez tebe ne.
Bez tebe više ne mogu hodati,
moja ljubavi koju ne mogu imati.

Sjedim sam..
U tužnoj sobi.
Bol je svuda
u zagušljivom zraku.
Patnja na blijedom,
skamenjenom licu.
Ogorčenje u pogledu
Na svaku tvoju sliku.
A ja, dušo,
ja ne osjećam ništa.

I siguran sam
da više nikad neću.
Bez tebe ljubavi
više ne želim osjećati...

I sad sam sam
na ovom svijetu.
Ostavljen u boli.
Zaboravljen na hladnoći.
I razočaran..
Kako ljudi mogu biti
tako okrutni?

Ne znam tko sam,
gdje sam.
Kamo idem
i kako tamo doći.
I što ću pak tamo?

Bez tebe...

Sam izgubljen, ljubavi...

Zašto si mi to učinila?

Sve sam ti dao.

Kleo se u tebe.

Živio za tebe.

Zašto si mi to učinila,
prokleta bila?

Zašto, ljubavi moja?

Ja bez tebe više ne vidim.

Bez tebe više ne čujem.

Bez tebe više ne hodam.

Ja bez tebe,

ljubavi moja,

više ne osjećam.

I više nikad to ni ne želim.

Bez tebe ni ne želim..

Nikad više osjećati.

Izgubljen sam

i ne želim biti pronađen.

Sve si što nekad vrijedilo je

Bez tebe ja sam
ništa...
Veliko ništa.
Ne postojim.
Nema srca.
Nema duše.
Nema suza.
Nema bola.
Bez tebe nemam
ničeg...
Apsolutno ničeg više.

Ima nešto u tebi.
Ja te volim
i dok povrijedila si me
Ja te ne mrzim
i kad napuštaš me.
Ne mrzim te
ni što prezireš me.

Samo želim kraj sebe
imati te...
ostalo nije bitno.
I boli me što nema te.

Kako netko

tko nekad volio te
može proklinjati?
Kako ljubav može
odjednom biti mržnja?
Lijepo pa ružno?
Toplo pa hladno?
Bijelo pa crno?

Bez tebe sam ništa.
Sa sobom odnijela si sve...
Što nekad vrijedilo je.

Srce je tamo gdje su snovi

Postoje li doista
onako lijepe bajke?
Pa, odmalena ih slušamo...
Vjerujemo li u njih?
Možda negdje postoji
bajka baš za nas...
Ili su to ipak
samo snovi?
Ako postoje,
što su to bajke?
Postoji li itko
da mi kaže kakva je
moja bajka?
Zašto svi
imaju pravo sanjati,
osim mene?
Zašto su moji snovi
uvijek nemogući?
A to je tako tužno...

Jesu li svi lijepi snovi
samo prazne bajke?
Je li istina
to da samo mala djeca
mogu sanjati?
Zašto mi svi govore

da moram prestati?
Sanjati...
I zašto kažu
da su snovi isprazni?
Tko si uzima pravo
sanjati umjesto mene?
Živjeti moje snove?
To je tako okrutno...

Jesu li snovi
doista nemogući?
Za ostvariti ih...
Je li istina
sve što nije san?
A laž sve što je?
Može li se budan sanjati?
I ako je san lijep,
mora li odmah biti bajka?
Nemojte mi govoriti
da bajke ne postoje.
Da snovi
ne vrijede ništa.
Nemojte mi,
molim vas,
braniti da sanjam.
To me tako boli,
kida mi se srce...

Kad bi barem svi snovi

bili kao bajka.
Uvijek bih mogao
snivati najljepšu priču.
I nikad se ne bih budio.
I ne bih mario
što kažu drugi.
Moji snovi bili bi
samo moji...
onako kako samo ja hoću.
Bajka samo za mene.

I imao bih osmijeh
na licu stalno.
Radostan pogled
sklopljenih očiju.
Bez suza ikad.
Bez boli.
Bez patnje.
Bez ogorčenja.

Živio bih
jednom davno.
U zemlji
jako, jako dalekoj.
Imao bih
najljepše kraljevstvo.
I bio bih
jako, jako sretan...

Bio bih princ.

Lijep,
šarmantan,
bogat princ.
Cure bi ludjele za mnom.
Obožavale me.
Mogao bih birati
koju god od njih poželim.
Sve su me htjele.
Sanjale me...

Ajme.
Bio sam princ.
I sve su me cure sanjale.
Ah, lijepog li sna...
Ah, lijepe li bajke...
Tko bi mi htio reći
da to nije tako?
Tko bi mi to htio oduzeti?
Zašto?

A bio sam glup.
Jadničak...
Zaboravio sam
da se iz sna jednom
treba probuditi.
Zaboravio da svaka bajka
uvijek ima kraj.

I da svaka bajka
ne završi sretno...

Zašto?
Zašto moja bajka
mora završiti?
Zašto ne mogu nastaviti
sanjati?
Zašto više ne smijem
biti radostan?
Zašto se ne mogu smijati?
Zašto moram opet plakati?

Pa što sam vam kriv?
Što sam vam učinio?
Nemojte mi oduzimati
moje snove...
Molim vas,
dopustite da živim
svoju bajku...

Pa ja još nisam našao
svoju princezu.

Nisam je oborio s nogu.
Nisam joj mogao činiti
dobra djela.
Impresionirati je.
Nisam čak ni mogao

biti zločest.
Vidjeti da me voli
i prašta mi.
Zaljubiti se u nju.
Nisam je mogao voljeti...

Moj san prestaje.
Moja bajka završava.
A onog
"sretni do kraja života"
nema...

Izgleda da su lijepe bajke
moguće samo u snu.
Nema veze,
ionako ću večeras opet usnuti.
I, naravno,
ponovno snivat ću
o svojoj bajci.
Pa srce je uvijek
tamo gdje su nam snovi...

Lijepe vam snove želim!

Moramo li si biti zli?

Je li to samo privid
ili je to stvarnost?
Da li je sreća
nešto što se dobiva
ili se zaslužuje?
Ako nekom odbijemo ljubav
darujemo li je drugom?
Mogu li se doista osmijehom
nadomjestiti suze?

Uzmi si dubok dah.
Zagasi svjetlo
u svojoj sobi.
Najprije zažmiri,
a zatim polagano
ponovno otvori oči.
Vidiš li me?
Vidiš li ti uopće mene?
Ili ti doista ne vidiš
moj mrak?
Svi vide svoj mrak.
Tudi nije važan...

Jesmo li svi mi rođeni
tako zli?
Volimo li se mučiti

da dobro nikad
nije dobro?
Smije li lijepo
samo biti lijepo,
bez nekog "ali"?

Zašto dobro
i lijepo može biti
samo u snu?

KRATKE PJESME...

Edin Okanović

Kratke pjesme...

Nekad ono rečeno/napisano ne treba biti dugo.
Lijepo uvijek traje kratko.

Slijedi dvadeset kratkih pjesama.

Sve je to život

Navečer mrak noći.

Ujutro svjetlost sunca.

Danas je toplo.

Sutra možda hladno.

Prije se rodiš.

Kasnije umreš.

Ja sam tebe uvijek volio.

Ti mene nikad ne.

Zaljubljenih dvoje

Sve nam je tako moguće.
Kao da nam nema kraja,
I kao da lebdimo na oblacima...

Ne, dušo, nismo mi anđeli.
Mi samo se smiješimo poput njih.

Nepokretno srce

U mom tijelu živi bolest

Moje ruke su slabe.

Kralježnica kriva.

Noge nepokretne.

Srce nije.

Zašto svi misle da je?

Majčine suze

Svaka draga majka uvijek
Stavi svoje dijete iznad sebe.
Ponosno, da ga vide svi.
Ravno na vrh.
I štiti ga...
Kao najčvršća planina.

Lavina uvijek dolazi s vrha.

Prolazni mi

Svi žive za svoje sutra.

Raduju se svome sada.

Ja živim za naše jučer.

Život dok nestaje

Pogled..

Zvijezda pada s neba.

Zvuk suze...

Lagano klizi niz lice.

Miris svijeće dok izgara.

Svjetlost gasi se.

Utjeha

Sretan jer volim te.

Tužan jer ti mene ne.

Patnja ne ubija.

Radost da.

Nanosiš mi bol

Uvijek budi dobar čovjek.

Pošten...

Osoba od povjerenja.

Budi uvijek iskren.

Ne laži...

Ma koliko istina boljela.

Nisam ja za tebe

Mada boli me,
ne volim te.

Mada volim te,
mrzim se.

Mada mrzim se,
promijeniti ne mogu se.

Uvijek bih te ponovno volio

U srcu mi živiš samo ti.

Oko mene svugdje.

I u svemu si.

I da umrem zbog tebe.

I da ponovno ožive me.

Opet bi mi bila sve.

Sve što činimo

Moje želje nisu se ispunile.

Snovi nisu ostvarili.

Bojim se patnje...

Nisu sve želje da ispune se...

Ni svi snovi da ostvare se.

Nisu sve patnje da prebole se.

Strahovi su da pogreške ne činimo...

Bar lako ne.

Moj jedini strah

Ne bojim se biti slijep.

Ti vidiš za mene.

Ne bojim se biti gluh.

Ti čuješ za mene.

Ne bojim se biti nepokretan.

Ti hodaš za mene.

Ja uopće ne bojim se za sebe.

Pa, moje srce kuca samo za tebe.

Predrasude

Što nam je različito,
to nam je nepoznato.

Što nam je nepoznato,
toga se plašimo.

Čega se plašimo,
to ne volimo.

A gdje sam u svemu tome ja?

Dokaz da čovjek si

Suza ako patiš.

Osmijeh ako se veseliš.

Molitva kad za najmilije brineš se.

I ljubav kad nekoga voliš.

Zamoliti za pomoć

Kad čuješ tužnu muziku,
nije grijeh ušutjeti.

Kad netko padne,
nije grijeh pružiti mu ruku.

Kad se izgubiš,
nije grijeh pitati za smjer.

Kad vidiš dijete kako plače,
grijeh je ne obrisati mu suze.

Sve za nju

Ne dam ti suze.

Kunem se.

Ti nisi to zaslužila.

Uvijek ti poklanjam osmijeh.

Trudim se.

Ti vrijedna si toga.

Vjerovati u laž

Nisam si slagao,
jer rekao sam neistinu.
Laž je...
Tek kad povjerujem u to.

Ja vjerujem da mogu biti sretan.

Uzaludna potraga

Možda mogu pronaći pravi put.

Možda mogu pronaći sreću.

Možda čak i ljubav.

A možda i ne moram tražiti.

Nada nikad ne prestaje

Nije početak...

Uvijek tu na dnu.

Ne završava...

Uvijek sve tu na vrhu.

Svakim krajem..

Ne nestaje uvijek tu sve.

Kad nije dovoljno

Ponekad samo pogled

Kaže sve.

Tišina...

Glasnija od najjačeg krika.

Najhladniji dan,

a tako toplo u srcu.

I plakati može se...

Od radosti...

Život piše svoje priče.

Riječi...

Nam nisu uvijek dovoljne.

**Nema ništa ljepše od tvog slatkog osmijeha
i radosnije mi od tvog veselog pogleda...**

**Ništa nije vrijedno suza na tvom licu
i nitko nije dostojan tuge u tvom srcu...**

**Vjeruj mi i dopusti da te nježno volim
sve je lakše kad kraj sebe imaš nekog...**

**Ja sam uvijek tu za tebe i jako mi je stalo
nisi više sama i nikad nećeš ostati bez mene...**

**Roditi se, odrasti, smijati se
i pritom se ludo, ludo zabavljati...**

**Zaljubiti se, nekog voljeti i o njemu brinuti
za njega vidjeti, hodati i osjećati...**

**Zbog njega plakati i svu patnju podnijeti
za njega se nadati i u boga vjerovati...**

**Kraj njega umirati i za njega život dati
biti njegov trenutak bez kraja...**